

Kterak bránili Lěskovjané r. 1758
"obecní keln" na Jahodnem.

[1] Dědina Lěskovec náležela od poloviny 13. až do 16. věku panství Vizovskému, a to sprvu ku kamennému cisterciáckému klášteru, založenému Rdyš předky proadějšiho krále Frišho Lotěbroudského. Stěme rajiste v pišonech Olomněckých po dvatřiat, r. 1481 a 1482, jak "Kučer Benč opat i veškeren konvent kláštera Vizovského pohoni p. Stibora z Cimburka a z Trovačova, je nam drži vsi, kterimž klášteru našemu od jeho proniko založení spravedlivě příslušné, zejména Lěskovec, Polanku, atd. patd. (Brandt Lihomy II. 172 a 205.) Když vsak pozdějši majitel tohoto panství horlivý luterán Fdeněk Kavka z Píčan r. 1574 koupil také panství Brimovské, přivtěl r. 1578 pro snadnějši jich správu Lěskovec a Polanku ku panství Brimovskému. Lorději potom Vdetinský hrabě Jiří Illeš, hazy maje za manželku prozenou Marii Forgáč Gymešovou, která dědila po svém otci část panství Brimovského, zdědil opět po její smrti r. 1685 potom po ní tuto část, čímž Lěskovec připadnul též ku panství Vsetinskému. Ovšem jen dočasné, neboť posledni z rodu Illešharých, Štěpán, r. 1835 prodal panství Brimovské Jiřímu svrb. pánu ze Siny, provdáv před tím svou dceru ^{Sidoniu} podí. [2] leu na panství Vsetinském napytřie Wachtlera, jeví vatkoupiť ještě i ostatni podily, stal se r. 1831 majetníkem celého panství. Tak víacem opět Lěskovec ku panství Brimov-Sina, kam také až do zrušení patri, moniálních úřadů (1850) náležel. |

Aj naše do leto doby pruluseustor Lestkovec Ru Vsetinu
r. 1758 spada naše vypravovani Uzemni obce Lestkovec
meri as 10 ctver Km, territorialni zmeny byvaly
celkem nepatrné a dle vypravovani nestarsich lidi,
které apud a vpet stychali zas na starodavných puchů,
bylo zprvu zaještě pokryto většinou lesem, misty i
„sam les“ neproruknutelný. Největší komplex lesů tvorily
t. z. v. obce „hory“: Sněž, Něždoby (i. Hradoby), Růdlový, (které
Růdlový), Jahodné, za Petracovem a tu většinou v Dluhém.
Ze všeho toho přírodního bohatství zachovala si obec toliko
dve poslední části bývalých velkých lesů (které však ještě i
mým reprezentuje velmi slušný obecní majetek, z něhož by
kdyby při racionálním lesním hospodářství mohl plynně
obci značný příjem.) Kluci našich puchů,
jakor v Km potěše potomkům, že nevěnovali naši před
kové snad nemile Bohu a podarovali otevřením zem a jeho
práva, ale že dedičové otevřeli ohrazení a brání jak jen umeli
a mohli, statečně, když toho bylo třeba i proti same „milostivé
vůli“, vrátim na základě svých vypuklých pamětek Lestkov
stých něco ze sporu obce o zem Jahodné. |3| Vrch Jahodné,
(672 m nad mořem) les i pastviny na hranicích uzemí Lestkovec
Ustá a Hovorci uváděly obec Lestkovec od nepamatných časů za
vůli Brumovské a bezpochyby i před tím. Ovšem r.
1758 kázala „milostivá vůle“ (tehdy již Běhůvská) většiny
pastviny na vrchu Jahodném zvrátit a zaseti. Slysme, co
o tom píše neznámý Lestkovský kronikář r. 1759: Vlonským
roce rasi nám tu zem zaseti na panském půdu. My na
to, vrada sa obec, zastavili omny robotníci a nebo vráči
na tej zemi. A na to přijel oficír (= úředník) a nás zahnal

Enem seli. A na druhý den pro nas poslali 12 zbrany
mran, furase a draby. A zakovali nas do zeleh.

A vekuati nas do raturu jako brdelni vorky (=alouce).
Oz proto nas dali vsecky vybit . . . . My jsme byli dostatek
m dostaviti se, co by najmensho posla byli pro nas po
slali, ne last 12 poslu. " \ Na samet Vsetunskyj

nesli tehdy Leskovane " pismo, de stalo celii obci pro
stavené " jak to tedyva na tim vrese bylo, enem jako
ratne sama čistácná pravda a řádné kluby, " jak si
potem desi dosi cosi na nas posnavymjšal! Kuclo: \

" My mze postavemj pwanavame stymto KdeKole
dostatecna potruha punaleret bude, ze nasi susedi,
kotr Vaclav Štastny, Mikulas Školak, Jura Kerhart
nejmense vice proto pamu hejtmannovi (= vrchni, byl jim
lehdy Ant de Carion), | 4 | am proti radnemu ze vscch
pání oficim nemáme, jedine to, ze Zbrankovi Mikru
lášovi plub ze zeme vytrhli. Na to ale jho zet pusahu
potvrzaje, ze obuchem byl zahnat Utom 2 mile boži stalo
se jináč, ze jsem ran chytil Vaclav Štastny a nás fyt
jmenované susedy ihned otríkl. Však nemine Kdybydme
neměli my v našich rukách od v Lánu zsmulého milosti
vého p. hraběte Josefa Tlešharyho, nebo hned v roken 1733
ta věc spvřádána byla, anko je věil opise. A tak my
unizene, potkorně a pro Lánu Boha pava hejtmanna
řádně a dlouhého panování přejem i také řivota věc
něho vinským, jeom ze by s nami nic nového neprovo
zoval. " \

Niž nemohly Leskovanim tyto
celkem více citové a morální než snad legální klivo
dy, ani ujistování, že oni nejmenší věci proti pamu

hejtmanovi, ani proti radnému ze vsch panu oficiaru
nemaj, (cemuž vsom radi verime,) nepomohly
ani "uvrene a pokorné" prosby pro Pana Boha,
nepomohlo ani poukarovani mu tom na vůli Boží,
ba ani panu raneckemu panu hejtmanovi dlouhého
jeste panovani, ani ten krásny VNS mu zivotu venelo.
(Nepomohly, nepomohly, ba ani více ctitelneho pomoci mohlo,
videl prace samy vředuosti podobne krásne devioy rady
"otcovsky" uděly svým "milým poddaným", že by však samy
laskave jim říditi se mely, jim vbycne ani nezapadlo.) 51

Prinesena lavice, pused mustr diab oholi, aby vykonal
exekuci. Zamutuj se dobre, ze jeste pred 40 roky v Lestkově
bradovela v tom mezi lidem starosvetka skarta, kterak
dostavali tuto Lestkovu delegati resp. vykonavatele obec
ního usnesen "Kazdy na lavici ležaci" po dvacetí,
hlava pak vbec plnych peladracel dobre povtaných a
řadně in natura ramedným drabeu vyplacených.

(Dnes vsom by to bylo nemozne, nezapomeneme však laskave
ze se tak stalo a mohlo stati jen v dobi, kdy platily obecní
zasady jako "Cuius, lohi i právo", anebo "Cujus regio, ejus"
religio, a docela nekde i jeste, jus primae noctis, jako
i to, že "mladstve vředuosti" ve své otcovské peči o blaho tela
i duše "smilych svých poddaných" mivoly tehdy na takove
detitky (= vdvoj, anebo jak, Lestkovští psimatec "poklon
biblickou metaforou rukle, "že jsou podobni tým, kter se
svému dedicnemu panu protivija"), jeste daleko horši
"otcovska zakovovani" (na př. emigraci!) nezli nad
ponky jen vypravsk.)

Potrestani Lestkovjané potom, (studo křati

vsak vz bez pana hejtmana, snad se aby s nimi jako s Kroc-
lanky ras něco podobného „noveho neprovozoval“, přímo
„přikali se ku své milostive vřeknosti stranvá svého
přovínění“ prostřednictvím urozeného, statného i vysoc-
ného, pousarného, zemského pana advokata v Brně.
Fson pry „tak obveseni, ze pro podobni | O | tým, křivě
se svému dedičnému pánu protivíja. Neprotivíme se vůbec,
nybrz vsecky veu, byt by rly nejnuesnadnejši byly, vsecky
mle a tepelivě, jakz na jednolho Kardého vurneho podda-
neho pounalere, se chovali usilujeme.“ Ostatně pry „nestalo
se nic yneho, jenom ze jeden z našich susedu pluh ze země
vytrhl, avsak ale Rdyly nebylo nasech pu tom, byl by hotov
jisty vřič zmenovany Mikrlaš Zbránek sekrym zabel,
kdrtv fyt náš vidáci takové rle způsobu, koho okřikl a
svě vsecky síisedy.“ Ku křivci par uvádi: „Rdylychom se
koho my uboze předdání byli nadali, ze byla rún byla
na Laně sliby vzata, tem vic bychom se byli zhemovali.
Ale podle toho pronevadz jsme mli resoluci od J. V. H.
Excell. slavno paměti hrabete Illeshazyho, k křiv nas milosti
ně rezolvíroval v r. 1733, podle toho jsme pu tom zůstávali.“

S jakým par výsledkem potkala se tato jejich žádost
systotom provedli nemáme. Fisto však, že Fehrdie ztraceno
na vrady, dnes nenalere jz au du Katastru zdejšího, nybrz
sousedm obce, neboť výsledek tohoto advokatského zastáování
jakoz i potom posledního jstí odhodlam se ubohých Leskovských
poddaných hledali svého práva osobně a „licně“ u samého
svého „dědičného pána“ v Lušpurku byl celkem žalostný
kteme zajisté jinde dále v pamětech obce Leskovské, jak
mnoho střady sobě sácupem při rozepři země na

Jahodnem v r. 1759: v jedné sumě tři sta čtyřicetých
Ora lu sumu 17 vrátili nám padesát měne
duchovenského voša "(Tabeto Kavalerske a "otcovské
narovnání".) Tu škodu na nás udělali. Mimo tej škody
jinej utraty chrdá zo panem trabetem do Zuspurka
jestej utraty máme na padesate čtyřicetých."

Proč se dobi všeobecného vyvazování poutníků mohlo děstat
jane za poměrně nepatrnou jen náhradu nabytých a práce
ných poutníků, ale neucinili tak^{že} více, asi proto, že měli smut
ne přisouzení s "mlotivou vřetivostí" a jiz více slibem
Laně (trabetem), ani jeho resolucím, "rezorvirováním" a
narovnáním, ať jiz pravem a nepravem, nedávajícím,
onať měli také jeste z pultu své vzpomínky jiz Kdys mlotivou
uděleny pardus... . Aspoň tak se zda, že velice utraty
sporu a k tomu jeste pudačkem udělená povrazení
"otcovská kázeň" (= ~~ex offo výnosk~~), deprimovaly je tolik,
že nechtíce "příkladak jeste škodu ku škodi" nepokusili
se jiz nikdy více nabytých a práce brázd rovné země... .

~~Podobně, že anonymním kronikářem obecním uvě-
děná jména tří sousedů Šťastného Školáka a Kerharta
slyšet produs v obci, asice Šťastní řijí v několika číslech,
Školáci pak a Kerharti vř jiz v přívěstku při čís. 30. a 90.
Jmen ustatních vřhajcí země obecní určitě sice neznáme,
ale tušíme je: byli to as starousedlí rusti Kálisť, (domini
Kálisť byli jiz dva v obci), s jejich jmény se pak setkáváme
častěji v starých zápisích, jako na př. v "Lanském rejstříku"
Brumovském z r. 1670, chovániem v zemském archivu v
Torně, anebo v starých gruntovních knižkách čís. 101 a 102,
(1780) při okres. sondě na Větině a jinde, i řijí myšl~~

dilem jako jejich první potomci pod jmény: Vychopen
(1670 Michopin), Mucha, Ševčík, Šťastný, Talas, Holubec,
Machálek, Švříček, Trlica, Labaj, Hrtan, Lukášek, Zgarba,
Martinec, Masar (z 1780 v čís. 9. Augustyne Masariček), dilem
pak v přízvukách se jmenem bývalých majetníků oby-
čejně s předložkou U, jako jsou: U Matištků, Fetiš,
Kněžků i Knežčků, Senkerů (i Senkeríků z 1670),
Bortlů, Hrbáčků, Staňků, Lotvičků, Daňků, Trčalků
a Vavů.

Nězamyšleme se ještě trochu nad tím vším bernaděj-
ným bojem malého člověka, tělesně i duševně úplně
bezbranného proti všemohoucí tehdy vichuosti. Ne,
myslím, že bychom se více kdy snad mohli vrátit
k těm dobám, ani také že by vůbec kdy právo
slabších mohlo navždy ztrateno býti. Světová
válka poučila nás exemplárně o jiném, neboť
"co bylo bludných věků hodlalo, zvrhla doba, přišla
spravedlivá Nemesis a s ní reforma porušená
a lesní, jiniž tak mnohá staletá křivda byla
odčiněna; doufejme, že i Lískovjanům ne-
jednou dojísta, také práva se dostane.) Vymeděno obojí

13/5 1929.

Josef Zelený.

Odevzdáno 23/5 29. Na místě vymeděného:

Je dobré v době porušené a lesní reformy zamyslet se nad
nad těmito historickými boji malého českého člověka
proti všemohoucí cizí vichuosti.

Uvěřejněno v pamět. spise "Usaccie sobě" 9/6 1930
v čísle 13. a posledním!

Zelený.